

one pasme, ki je za dotični kraj določena. Vpoštevajo se v prvi vrsti občinski uradi, kjer bikov primanjkuje; nadalje bikorejske zadruga in druge delujoče rejske organizacije. Tiskovine (zavezna pisma) za prošnje se dobijo pri vseh sreskih poglavarjih in okrajnih zastopih mariborske oblasti. Biki se oddajajo običajno v starosti od 1 do 1½ leta, a največ do dve leti stari. Podpora znaša eno tretjino rejske cene, ki je po kakavosti bika vedno nekoliko višja od tržne cene.

Podružnica sadjarskega in vrtnarskega društva v Ljutomeru vabi vse svoje člane in prijatelje sadjarstva na tečaj za okulacijo (očesljanje) dreves, ki se vrši na praznik Vnebovzetja, dne 15. t. m., v društveni drevnici na Rajžiharju. Zbirališče ob pol devetih dopoldne pri osnovni šoli, odkoder odkorakamo skupno k drevnici. Teoretično kakor praktično izvaja sreski ekonom gospod Štampar. Pridite zlasti mladeniči, naši bodoči gospodarji!

Viničarski red v »Naših goricah«. Te dni izide 8. številka »Naših goric« za mesec avgust 1928 in bo prinesla avtentično besedilo uredbe o viničarskem redu, kakor ga je mariborska oblastna skupščina sklenila dne 20. julija t. l.

Rdeči pajek.

Rdeči pajek je našim hmeljarjem dobro znan škodljivec, po imenu namreč, v resnici pa ga malokdo pozna, ker so naši nasadi hmelja do sedaj še prav malo trpeli od tega škodljivca. Pod vsako nedolžno živalco, ki jo najdemo na hmelju, že sumijo neizkušeni hmeljarji rdečega pajka, zlasti pod vsakim pajkom, ki slučajno zaide na hmelj. Pripetilo se je že celo, da je kak goreč in neizkušen hmeljar imel nedolžno in jako koristno Pika-polonico za rdečega pajka ter jo preganjal in uničeval na vse kriplje.

Rdeči pajek (*Tetranychus telarius*) ni pravi pajek in tudi ni rdeč; ime tega škodljivca torej ni preveč srečno izbrano. Vsekakor pa spada rdeči pajek v red pajkovcev, razred pršic (grinje) in družino Tetranychidae. Z imenom »rdeči pajek« označujemo torej na hmelju malo pršico, največ 4 mm dolgo, ki se le prav težko zapazi; rdeči pajek tudi ni rdeč, temveč rumeno-rdeče ali celo zeleno-rumene barve. Stari, izkušeni hmeljarji ga gotovo že poznajo. Nemci ga tudi ne imenujejo rdeči pajek (rote Spinne) temveč večinoma le hmeljsko pršico (Hopfenmilbe), kar je vsekakor pravilneje.

Škoda, ki jo povzroči rdeči pajek na hmelju, je naravnost strašna in sreča za naše hmeljnike, da se v njih do danes ta škodljivec skoro sploh še ni pojavil. Vendar pa je po toči zvoniti prepozno in je zato potrebno, da vsak hmeljar ve kaj je rdeči pajek in kako se ga obraniti oziroma ga uničiti.

Rdeči pajek povzroča na hmelju

precej enako škodo kakor hmeljska uš: srka rastlinski sok in s tem slabi rastlino ter povzroča tudi tako imenovano medeno roso ali mano. Listje hmelja dobi rumene pege in, ako oboleli list bolj pogledamo, lahko opazimo na gornji strani fino, belo pajčevino z opisanimi pajkom. Rdeči pajek napada list, mlade poganjke in cvet. Svoje pogubonosno delo začne navadno od zgoraj dolj ter se zato navadno že prepozno opazi. Ker se najrajši pojavi šele malo pred ali že v cvetu, povzroči ogromno škodo ter večkrat v prav kratkem času uniči cele nasade. Ako opazi hmeljar v svojem nasadu rdečega pajka in ne ukrene takoj vse potrebne mere zoper tega škodljivca, uničil mu bo gotovo vsaj ¼ pridelka. O tem so se prepričali nekateri hmeljarji v Vojvodini lansko leto, kjer se je tik pred cvetom pojavil rdeči pajek in tekom enega tedna povzročil strašno škodo. Zato hmeljarji, čuvajte svoje nasade pred rdečim pajkom pravočasno!

Zoper rdečega pajka se navadno priporoča ista sredstva kakor zoper hmeljsko uš (tobačni izvleček, kvasija-les, petrolejeva emulzija ter razni, nikotin in piretrin vsebujoči preparati). Kakor so se lansko leto hmeljarji v Vojvodini prepričali in kar sem imel priliko videti tudi sam, pa ta sredstva zoper rdečega pajka prav malo izdajo. Pokazalo se je, da je najboljša, najizdatnejša in najzanesljivejša sredstvo zoper rdečega pajka edinole žveplo. Ker pa je hmelj pršiti z žveplom še mnogo težje kakor vinsko trto, prjeda v poštev le koloidalno žveplo za škropljenje. Nekateri hmeljarji v Vojvodini so lani škropili hmelj proti raznim boleznim in škodljivcem s kombiniranimi sredstvi, ki so vsebovala tudi žveplo. Dočim so bili ti nasadi varni pred rdečim pajkom, je ta neusmiljeno napadel nasade, škropljene z modro galice, tobačnim izvlečkom in raznimi sredstvi, ki ne vsebujejo žvepla. Po nasvetih nekaterih strokovnjakov so se hmeljarji v napornem boju zoper rdečega pajka poslužili koloidalnega žvepla in dosegli popoln uspeh, dočim so vsa druga sredstva bila skoro docela brezuspešna.

Kakor omenjeno, začne rdeči pajek svoje uničujoče delo od zgoraj dolj, na najmlajših listih in poganjkah, ter ga je težko pravočasno opaziti. Zato je najzanesljivejša pripomoč proti rdečemu pajku, ako uporabimo koloidalno žveplo še predno smo opazili škodljivca odn. škodo. Ker že itak moramo škropiti hmelj zoper peronosporo z raztopino modre galice, primešamo tej raztopini enostavno na 100 l tudi ½ kg koloidalnega žvepla, če ne že pri prvem, pa vsaj pri drugem, oziroma na vsak način pa pri zadnjem škropljenju. V tem slučaju smo lahko brez skrbi, da na naš hmelj rdečega pajka ne bo. Ako pa tega nismo storili in opazimo rdečega pajka, škropimo lahko tudi z čisto raztopino žvepla in sicer je vzeti na 100 l vode ½—1 kg koloidalnega žvepla brez vsake druge pri-

mesi. Ta raztopina tudi cvetu ne škoduje prav nič.

Koloidalno žveplo se dobi pod različnimi imeni; pri nas je znan zlasti Sulikol, v novejšem času pa se širi vedno bolj Sulfarol, ki je vsaj enako dober če ne boljši ter tudi cenejši, ker se izdeluje doma, dočim se Sulikol uvažuje iz inozemstva. Tudi 2 do 3% žvepleno-apnena brozga temeljito uniči hmeljsko pršico, vendar lahko poškoduje tudi kobule.

Rdeči pajek ali, pravilneje, hmeljska pršica je tako nevaren škodljivec hmelja, da bo vsak pameten in previden hmeljar pravočasno ukrenil vse potrebno, da mu ne uniči cellega nasada. — Dolinar.

Sv. Primož na Pohorju. V nedeljo, dne 29. julija, je huda nevihta s točo klestila po naši župniji. Zlasti kmetije, ležeče v smeri od Urške gore proti Mali Kopi, so bile hudo prizadete, tako da nekateri ne bodo dobili niti semena. V naši župniji so pomilovanja vredni še posebno kmetje-najemniki, ki živijo le od poljskega pridelka. Ker v planinski legi ozimina le malokdaj dobro uspe, se se je večidel jaro žito. Zato je škoda tem večja, ker je bilo še vse na polju. Nekaterim pa je pobilo tudi še ozimino. Toča je razsajala tudi v sosednih župnijah Sv. Anton na Pohorju, Staritrj in Šmartin pri Slovenj gradu, v Selah. Javna pomoč, zlasti najemnikom, je nujno potrebna! Treska, hudega vremena, reši nas, o Gospod!

Pameče pri Slovenjgradu. Kakor vsako leto, tako želi tudi letos naše gasilno društvo, za par ur razvedriti naše cenjeno občinstvo. Zato priredi v nedeljo dne 12. avg. ob 3. uri popoldne velezanimivo ljudsko igro v 5. dejanjih »Deseti brat« na prostem pri gostilni g. Rotovnik v Pamečah. Igrala bo dobro znana godba iz Trbnj. Fantje bodo dobili od naših deklet tudi lepe šopke, za šalo pa homo pisali šaljivo pošto. V slučaju, da bi 12. avgusta bilo slabo vreme, se preloži prireditvev na 15. avgusta. Ker se osebna vabila razen plakatov ne bodo razpošljala, vabimo vse prijatelje požrtvovalnih gasilcev, od blizu in daleč v lepe Pameče.

Devica Marija na Kamnu. Severno od Vuzenice nad Dravo stoji na skali najstarejša podružnica vuzeniška; posvečena je Materi božji in ima, ker stoji na skali, ime D. M. na Kamnu. Prvotno je bila samo kapelica, iz katere je tekom let nastala sedanja cerkva, ki je priljubljen romarski kraj. Nekočliko zgodovine je bilo v »Slov. Gospodarju« že opisano, pa ne začetek. Naslednje vrstice naj pobožnim romarjem in častilcem prebrazene Device povedo, kar o začetku pripoveduje ljudska govornica: Kjer danes stoji cerkva, je bilo v starih časih morišče (višlice) vuzeniške gosposke. Od Ptuja sta prišla dva romarja na Sv. Višarje, oče in sin, in sta v Vuzenici prenočila pri tržanu gostilničarju. Ta je bil ob enem tudi cerkveni ključar. Imel je razuzdano hčer, ki je hitro vzplamtela z meseno ljubeznijo do mladega romarja in ga je hotela zapeljati v ostudno dejanje. Ko jo je mladenič zavrnil, se je pa spremenila njena ljubezen v sovraštvo in maščevanje; vzela je nekaj cerkvene posode in skrivaj iste ponoči vtaknila v prt-ljago tujih romarjev. Ko sta oba zjutraj zgodaj odšla, je pripovedovala hči očetu, da sta tujca ponoči sumljivo okoli hodila ter morda celo cerkev okradla. Oče je takoj izsledil tatvino, hitel je za tujci, katera je došel blizu Trbnj, našel je ukradeno cerkve-

no blago, oba romarja je aretirjal in ju odgnal pred sodnika na vuzeniškem gradu. Očeta so pustili iti naprej, sin pa je bil kratko malo obsojen, ker so v njegovi prtljagi našli ukradeno cerkveno blago, in na prostoru, kjer sedaj stoji cerkev, obešen. Ko se je oče vrnil iz Višarj in je v gradu iskal svojega sina, so ga poslali na morišče. Jokaje je oče obiskal svojega umorjenega sina, pokleknil je pod vislicami in zaklical: »Moj sinko, moj sinko!« Naenkrat je sin očetu odgovoril: »Oče, vzemite me dol, vrv tlačil, stiska moj vrat in lačen sem.« Poln začudenja hiti oče na pomoč in ko so potem sina vprašali, kako je ostal živ, je pripovedoval: »Ko so me obesili na vislice, je prišla neka bela gospa, postavila se je pod moje noge, da sem mogel udobno stati na njenih ramah. Tolažila me je in me držala, dokler oče ni prišel, in nič se mi ni hudega zgodilo.« Ta dogodka je graščaka prisilila, da je dal tedaj vislice odpraviti in postaviti tam Marijino kapelico. Če ima ta ljudska pripoved zgodovinsko podlago, spada v 12. ali 13. stoletje, ker je leta 1383 grof Herman iz Celja določil, da se kapelica D. M. vzame iz pravomočja vuzeniške župne cerkve in se pri nji nastavi poseben kaplan, ki bo tam vsak dan bral sv. mašo za ustanovnike. Pozneje je tekem časa bila kapelica prizidana, kakor je sedaj. Za cesarja Jožefa II. naj bi bila cerkev zaprta, a farani so se zavezali, da jo bodo vzdrževali in so jo tako rešili razpada. To kaže, da so cerkveno D. M. na Kamnu visoko častili in radi obiskovali, postala je romarski kraj, kamor so se z zaupanjem v priprošnjo Matere božje radi zatekali in še zdaj v svojih potrebah obračajo ne samo domači, temveč tudi iz drugih oddaljenih krajev. Služba božja se tu obhaja na Antonovo, velikonočni ponedeljek, drugo nedeljo po Veliki noči, na Veliko Gospojnico in na praznik Marijinega rojstva. Tudi letos bo pri D. M. na Kamnu slovesna služba božja in sicer ob devetih tihah sv. mašah, potem procesija z Najsvetejšim, pridiga (preč. g. F. Hrastelj iz Maribora) in slovesna sv. maša. Častilci Kamenške Matere božje prisrčno vabljeni!

Sv. Barbara v Slov. gor. Naša tukajšnja mladina se prav pridno giblje in deluje v naših katoliških društvih. Pripravlja se kar za dve prireditvi na praznik Vnebovzetja dne 15. avgusta priredi lepo igro »Mlinar in njegova hči« in na Jernejevo žegnanje dne 26. avgusta pa bogat srečolov s 300 dobitki. Domačine in sosedje prav lepo vabimo na naš grič na obe prireditvi. — Tukaj je umrla g. Leopoldina Ferk, žena upokojenega viš. sod. nad. Naj počiva v miru! — Naši možje, ki so prišli iz svetovne vojne, so sklenili, da bodo letos postavili spomenik svojim tovarišem, ki so darovali najdražje, kar so imeli, svoje mlado življenje za tuje mogočnejše. Pobiralo se bo v ta namen po vsej župniji in zato upamo, da ne bo hiše, ki bi v ta namen ničesar ne darovala. Če bo šlo po sreči, bo spomenik do praznika vseh svetnikov že stal. — Kakor vidimo, hodi nekaj Domovine na naš grič; kjer je krščanska hiša, tista je ne bo imela.

Sv. Trojica v Slov. gor. V proslavo škofjskega in lurskega jubileja se vrši tukaj v nedeljo, dne 19. t. m., velik shod za žene iz Slovenskih goric. Pozno pridigo bo imel g. profesor dr. Jeraj iz Maribora, na zborovanju po službi božji pa govori ravnateljica Antonija Štupca iz Maribora in še druge govornice. Žene-matere od vseh strani, pridite v največjem številu! Shod se vrši pri vsakem vremenu.

Ormož. Na Jakobovo nedeljo, dne 25. julija, na naš farni praznik, smo imeli lepo in pomenljivo slovesnost, ki je napravila na vse navzoče kar najboljši vtis. Prečastiti gospod superior v tukajšnji bolnici in materni hiši sester križniškega reda, monsinjor P. Bernard Polak, je obhajal zlato ma-

šo. Čeprav bo gospod jubilar obhajal svoj jubilej kot nekdanji prvi prior ljubljanski v Križankah v Ljubljani, se je vendar izrazila želja, ki se ji ni bilo mogoče ustavljati, da bi se služila zlata maša tudi tukaj, kjer g. superior kljub visoki starosti 75 let še vedno čvrsto deluje v prid trpečemu ljudstvu že od 1921. leta. V kratkem času se je vse primerno priredilo za slavlje. Štirje napis na slavolokih so izražali pomen in čustva dneva. N. pr.: Zvonovi radostno pojo, nas k zlati maši vabijo itd. Iz zvonikovih lin je vibralo 6 zastavo, cerkev je bila vsa v zelenju, kot ljudje se ne pomnijo. Nekaj posebnega je bila nalašč zato prirejena razsvetljava v cerkvi. Visoko gori pod stropom v presbiteriju nad glavno sliko sv. Jakoba je žarel iz 96 lučic sestavljen dva metra visok simbol zlata maše: Med številko 50 na zlati podlagi velik kelih s hostijo. Meščani so tudi izobesili zastave, da tako počaste slavljenca in povzdignejo svoj župnijski praznik. Ob navzočnosti mnogoštevilnega ljudstva je bil slovesni vhod iz župnišča v cerkev med slovesnim zvonjenjem in navdušenim igranjem tukajšnje godbe. Tri deklice so se z za to slovesnost sestavljenimi pesmimi pozdravile g. zlatomašnika. Slavnostni govornik, preč. g. dekan velikonedeljski, je v modrih in izbranih besedah tolmačil vernikom, ki so do zadnjega kotička napolnili župno cerkev, pomen zlata maše. Po sveti maši je bila običajna Jakobska procesija po mestu. Vodil jo je preč. g. dekan Šketa od Sv. Marjete. Komaj je bila procesija v cerkvi, se je vsul dolgo in težko pričakovani dež, ki je osvežil ozračje in poživil naša polja in gorice. Med povabljenimi gosti je bil tudi g. sreski poglavar iz Ptuja, dr. Vončina, kojega soproga je bila svoj čas učenka g. zlatomašnika, ko je bival še v Ljubljani. Ormoško občino je zastopal g. mestni župan Veselič. Kljub nedelji se je zbralo okrog slavljenca 15 duhovnikov in bogoslovcev.

Konjice. Kakor že javljeno, se vrši v nedeljo, dne 12. avgusta orlovska okrožna prireditve s sledečim sporedom: Na predvečer na cerkvenem trgu koncert Omladinske godbe iz Maribora. V nedeljo ob pol 5. uri budnica po trgu. Ob pol 10. uri sprejem došlega članstva pri kolodvoru, nakar sprevoč po trgu k cerkvenemu opravilu, pri katerem govori in služi sv. mašo mil. g. arhidijakon Fran Tovornik. Med sv. mašo skupno cerkveno petje orlovstva. Popoldan ob pol 4. uri na letnem telovadišču za Katoliškim domom telovadni nastop članov, članic in naraščaja iz celega okrožja. Tehnični program zavzema 10 izbranih telovadnih točk. Po nastopu družabna prijateljska zabava v prostorih doma. Za okrepčilo bo dobro preskrbljeno. Predpridaja vstopnic v trgovini Valenčak, na dan prireditve pa v Katoliškem domu, kjer se tudi v slučaju slabega vremena vrši prireditve z istim sporedom. Prijatelji Orlovstva od blizu in daleč najvljudneje vabljeni. Bog živi!

Sv. Andraž pri Velenju. Martin Pišek, posestnik v Grižah pri Zalcu je poročil iz našega krožka ugledno mladenko Nežiko Sitar. Po poročni maši so pevci sprejeli svatovsko družbo v novi društveni dom. Pri tej priliki je daroval ženin prosvetnemu društvu lep dar 200 Din, svatje pa 80 Din. za kar se jim v imenu tukajšnjega društva iskreno zahvaljujemo.

Šmarje pri Jelšah. V vsaki številki od aprila do danes si nam ljubi »Slovenski Gospodar« kaj zanimivega poročal iz našega kraja in si svoje spomine in potopise zaokroževal vsaj tako, da si nas zmiraj tudi opozoril na popraviljanje in prenavljanje naše župnijske romarske cerkve. Vsak teden smo te zato željno pričakovali in posebno hlastno prečitali, kar je tikalo nas, ter smo ti zato iskreno hvaležni. Delo po-

praviljanja se nam še sicer ni popolno posrečilo, ko še orglje niso popravljene, ne oltarji prenovljeni in tudi še ne vse klopi postavljene. Toda izgotovljena je nova streha, zvonik in zunanost cerkve je okusno pobarvana, poti in odtoki na cerkvenem prostoru so urejeni in le o napravi nove solčne ure malo razmišljamo. V notranjosti cerkve pa se skoraj več ne spoznaš. Tlak je zvišan za blizu pol metra, da voda iz hournikov od Sv. Roka in Sv. Barbare ne bo imela več tako prostega vhoda v cerkev kot dozdaj, odkrito je zopet lepo temno mramornato stebričje in okraski na stenah cerkve, in bode kmalu tudi že v škapulirski kapeli, in prenovljeno lice ti kaže strop, ki je že mnogo let kazal strašne posledice velikega potresa pred 30 leti. Če tudi še ni vse ogromno delo končano, vendar že nastropno pričakujemo prihodnje nedelje, 12. avgusta, ko nam bodo slovesno blagoslovili prerajeno cerkev in jo tako vsposobili za opraviljanje službe božje, ki se je do sedaj morala vršiti pri Sv. Roku. Bliža se namreč naš največji praznik, Velika maša, ko dohajajo k nam različni romarji v lepem številu tudi iz Prlekije in naše divne Slovenske krajine ali iz Prekmurja. Kdor izmed ljubih dobrotnikov naše prerajene pa sedaj še precej zadolžene cerkve le more, naj se potruži k tej veliki proslavi, da vidi vesele obraze in čuti hvaležna srca domačih faranov. Kdor pa ne more takrat, naj odloži svojo pot na bližajoče se naše največje praznike Velike maše in sv. Roka. Že v torek, dne 14. avgusta, bomo mile romarje ljubeznivo sprejemali in vse skupaj ob šestih zvečer v cerkvi pozdravili. V sredo, dne 15. avgusta, se bo služilo več sv. maš in dvojno slovesno opravilo v Marijini cerkvi, popoldne po večernicah pa gremo v procesiji med kapelami na prijazen hrib sv. Roka. Tu bo na prostem uvodna pridiga in se bodo po prenešenju sv. Rešnjega Telesa opravile v kapeli božjega groba slovesne večernice. V četrtek, dne 16. avgusta, obhajamo sv. Roka na najslavesnejši način z več tihimi sv. mašami in dvojnimi slovesnimi opravili v cerkvi, s pridigo in sveto mašo ob osmi uri o žalostni kapeli in z nekaterimi sv. mašami v kapeli božjega groba. Pridite le v velikem številu, naši stari prijatelji, veselite se z nami prenovljene cerkve »Marije na jezeru« in obhajajmo skupno veselje spomin na Marijino blaženo smrt, vnebovzetje in kronanje za kraljico nebes in zemlje ter priporočajmo sebe in svoje ljube domače in svojo živinco mogočni priprošnji sv. Roka.

Oplotnica. Z velikim veseljem opazamo, da se naše orlovska društvo posebno zadnje čase izredno živahno giblje. Skoro vsak večer je Orlovski dom pravo mravljišče. Pripravljajo se na okrožni nastop v Konjicah in na našo domačo prireditve, katera se vrši dne 26. avgusta na vrtu g. Kunej. Upamo na dovoljen obisk!

Prodaj 40 hl starega vina (letnik 1926), cena za 1 liter 8 Din, oziroma po dogovoru. Naslov v upravi lista. 948

Viničar s 4-5 delavnimi močmi in večletnimi spričevali se sprejme. Naslov v upravi lista. 957

Prodaj posestvo, njive, travniki, vrt s sadjem, pol ure od Ptuja. Matevž Zupanič, Hajdoše pri Ptuj. 947

Viničar, 5-6 delavnih moči, zanesljivo zmognih vinogradskega dela, delaven in vse-skozi pošten, se sprejme. Natančnejši pogoji ustmeno. Ponudbe pod »Viničar 5« na upravo lista. 955

Dva lončarska in pečarska pomočnika se sprejmeta. Reflektira se le na take, ki so večji vseh v to stroko spadajočih del. C. ponudbe pod »Lončar« na upr. lista. 956

Vurberg. Poročali smo meseca maja, da se je smrtno nevarno ponesrečil g. Anton Pihler, posestnik v Vurbergu. Upali smo, da bo okreval. Božja usoda pa je zahtevala drugače. Umril je v ptujski bolnici, pozneje so ga pripeljali na Vurberg ob obilni udeležbi sorodnikov ter drugih župljanov. Domači pevski zbor je zapel na domu in na pokopališču, žalostinko. Bil je naročnik »Slovenskega Gospodarja« in »Slovenca« ter u-ljuđen do vsakega. Počivaj v miru, dragi Tonček in bodi Ti domača zemljica lahka!

Smarje pri Jelšah. Dne 24. julija t. l. so je vršila v gostilni Ratajc v Lipoglavu anketa o zgradbi novega postajališča, za katero se že več let potegujejo občine Ponikva, Sladkagora, Loče in Zbelovo, kot tudi okrajna zastopa Smarje in Konjice. Anketo je sklical gerent okrajnega zastopa v Smarju pri Jelšah, g. Ivan Turk, z namenom, da se pozivi zanimanje za toli potrebno postajališče in da se konečno določi prostor, kjer naj bi isto stalo. Občinarji občine Sladkagora, ki bi se posluževali tega postajališča, želijo, da bi se postavilo na južni strani predora, med tem ko občini Loče in Zbelovo želita imeti postajališče na severni strani, ker bi si s tem prikrajšali za okroglo 600 m² poti in bi se izognili klancu pred gostilno Ratajc. Udeleženci, ki se niso mogli delj časa zjediniti na prostor, so se slednjič odločili, da pristanejo na to, da se postavi postajališče na severni strani predora, ako bode konjiški okraj z občinama Loče in Zbelovo prispeval k zgradbi v oni meri kot šmarski okraj z občinama Ponikva in Sladkagora. — Ustanovitev tega postajališča je nujna in neobhodna potreba, ker na progji od Ponikve do Poljčan, ki meri 16 km, ne pristane nikjer vlak, tako da imajo nekateri posestniki nad 8 km do prve postaje. K temu načrtu je že leta 1926 načelno pristala železniška direkcija pod pogojem, da prevzame stroške zgradbe pod nadzorstvom železniške uprave v to svrhu ustanovljeni konzorcij. Zgradba bi stala nad 100.000 Din. K tem stroškom so sklenili prispevati okrajni zastop v Smarju, okrajni zastop v Konjicah in občine Ponikva, Sladkagora, Loče ter Zbelovo. Zneske, ki so jih obljubile te samouprave, pa še daleko ne zadostujejo za uresničenje tako zaželjene namere, zato pa upamo, da bo k tem stroškom prispeval tudi oblastni odbor. Gospoda oblastna posil. Ivan Turk in dr. Ogrizek, ki sta se udeležila ankete, sta obljubila, da bodeta podpirala pri oblastnem odboru prošnjo konzorcija in ga tudi drugače vsestransko podpirala. Se-

daj, ko so se zavzele za stvar osebe, katerih delovanje in dobra volja za pomoč tukajšnjega prebivalstva je nam vsem predobro znana, smo popolnoma prepričani, da bode zadeva postajališča v najkrajšem času ugodno rešena.

Smarje pri Jelšah. Gradba nove ceste Zibika—Belo, katere temeljni kamen je bil blagoslovljen dne 10. junija t. l., dobro napreduje. Delavcev je sedaj zaposlenih okrog 70, ki vsi z vidnim veseljem opravljajo svoje delo, ki jim donaja v tej gospodarski krizi prav lep zaslužek. V nedeljo, dne 29. jul., so ti delavci ostro obsodili napade »Domovine« na predsednika gradbenega odbora gerenta okrajnega zastopa in oblastnega poslanca g. Ivana Turka, s tem, da se jih je na novo 26 naročilo na »Slovenskega Gospodarja«. Naročniki »Domovine« pa so se izjavili, da jo vrnejo. Prav je tako, ker s tem pokažejo, kako obojajo neutemeljene in zlobne napade na g. Turka in da manifestirajo s pretežno večino slovenskega ljudstva za SLS, zlasti za njenega voditelja dr. Antona Korošca, prvega slovenskega ministrskega predsednika, ki ga zadnje čase slovensko svobodomiselnost časopisje na najgršni način napada in blati. Mi pa, ki vemo, da so edino poslanci in pristaši SLS največ pripomogli, da se ta cesta gradi in sicer z nepričakovano brzino, bomo ob vsaki priliki pokazali, posebno ko bode šlo za volilne kroglice, da imamo zaupanje v naše moze, katerim smo poverili usodo našega okraja. Nasprotnemu časopisju in onim maloštevilnim pristašem SDS pa povemo, da bomo na vsak njih napad reagirali s tem, da razredčimo s plodonosnim delom za dobrobit ljudstva še bolj njih vrste. Priznati se jim sicer mora, da so se jim rožički skrčili za devet desetink, odkar so izvedeli, da je postal dr. Korošec ministrski predsednik.

Novocerkev pri Celju. Tukaj se je dovršila redka slovesnost. Bila je namreč sveta birma, katera je bila združena z odkritjem spominskih plošč v svetovni vojni padlim vojakom in upostavljanjem nagrobnega spomenika rajnemu g. dr. Lavoslavu Gregorec, kanoniku in dekanu, bivšemu narodnemu poslancu in uredniku »Slovenskega Gospodarja« itd. Že v sredo popoldan ob pol petih se je zbralo lepo število župljanov ob slavoloku pri Marijini kapeli v sredini prijazne, povsem prenovljene nove cerkve. Zastopani sta bili zlasti polnoštevilna mladeniška in dekliška Marijina družba. Prevzvišenega je najprvo v izbranih besedah pozdravil vlč. g. Pavel Žagar, župnik in kanonik, v imenu

cele župnije; potem župan občine Novocerkev in župan občine Višnjavas; upravitelj osnovne šole in neka učenka; predsednik kat. prosvetnega društva; prednik mladeniške in članica dekliške Marijine družbe. Vsi govori so bili jako duhoviti in skoro vsi podani v Slomškovem duhu; znak, kako cenijo in častijo Novocerkovčani Slomška kot svojega nekdanjega kaplana. Prevzvišeni se je vsakemu posebej lepo zahvalili in bodril vsakega v njegovem poklicu k vstrajnemu krščanskemu delu. Nato so se podali župljani s škofom in č. duhovščino v sredini, v lepo od zunaj povsem prenovljeno, od znotraj pa krasno ozaljšano cerkev, kjer so se začeli birmski obredi. Zvečer je zapel dobro izvežban pevski zbor knezoškofu pod oknico. — Drugi dan je blagoslovil prevz. knezoškof nagrobni spomenik dr. Lavoslava Gregoreca, nato pa še spominske plošče 64 v svetovni vojni padlim žrtvam. Pevski zbor je zapel žalostinko »Mir vam bodile« Nato je sledila sv. birma. Ob priliki predzadnje sv. birme je blagoslovil presviti tri nove zvonove, toda še brez največjega, letos je blagoslovil spominske plošče in grobni spomenik ter našel tukaj lepo prenovljeno cerkev.

Sv. Neža na Brdinah pri Guštanju Dne 29. julija t. l. je bil pri naši sicer v dolini skriti, a lepi in mnogo obiskovani cerkvi blagoslovljen tretji zvon. Med vojno so zasegli vse tri, da smo nekaj časa bili brez vsakega zvona. A radodarnost cerkvenih ključarjev in dobrih src iz domače selske fare kakor tudi iz sosednih župnij: guštanske, šentjanske, starotrške in koteljske, je nam v kratkem času oskrbela tri nove zvonove v glasovih G, H, D. Uglasitev se je Kranjski industrijski družbi na Jesenicah krasno posrečila in ji moramo izreči posebno priznanje in zahvalo. Tako so se naši zvonovi vredno pridružili sosedom guštanskim, ki izmed jeklenih tu v okolici pojo pač najlepše. V zvonik je spravil zvon brez vsake nezdode g. Fr. Kavc, tesarski mojster v Guštanju, ki mu bodi za to izrečena prav iskrena zahvala, kakor vsem drugim dobrotnikom. Bog povrni!

Sele pri Slovenjgradcu. V nedeljo, dne 29. julija, je proti večeru zadivjala čez naše hribe strašna nevihta z debelo točo. Sadno drevje leži vse križem. Tudi v gozdovih so izruvana stara in mogočna drevesa, polomljenih je neštevilno. Da je škoda na poljih velika, je naravno. Ljudje so se veselili, da ho po slabih prejšnjih letih vsaj letos boljše leto, a kratke pol ure je uničilo vse lepe

Vsi poskusi pokončavanja so bili zastonj, več ko so jih uničili, tem bolj so se razmnožile, pretlata je že nevarnost lakote.

V tem pa pride nekega dne Koloman Šef, se postavi sredi vasi ter skliče vaščane in jim govori s silno resnim naglasom:

»Bog nas opominja, da spolnimo njegove želje, on hoče imeti tu cerkev božjega groba, katerega prenesejo angelci sem, kakor sem to že večkrat omenil; če ne, pa pridejo velike nesreče in bo konec sveta. Glejte, ali nimam prav? Ali ste že videli kdaj take živali hoditi po zemlji in uničevati poljske pridelke, ali ni to božji migljaj, da se zaobljubimo, pozidati kapelico v čast božjega groba.«

Vaščani so bili kakor prevzeti od teh besed; kakor bi jih nekaj navdahnilo, so zaklicali vsi:

»Koloman, ti imaš prav, Bog nas kaznuje, ker ne spoštujemo njegovega povelja, povej, Koloman, kaj naj storimo, na vse smo pripravljani.«

In resni, stari možje kot prvi veljaki so stopili k Šefu, naj jim vse pove, kar želi. In ta je spoznal važnost trenutka ter ga porabil v to, da so mu vsi obljubili, pripraviti potrebni les za zgradbo kapelice.

Le eden ni verjel, bil je to stari Rotman, mož

že nad 80 let. Bil je globoko veren, zato pa te novotarije ni trpel in tudi ni nič dal na to, kar je pravil Koloman Šef.

Pa so slučaji, ki ravno vsled svoje posebnosti potrdijo pri večini ljudstva vero v to, kar drugi pripoveduje, med tem ko oni, ki se bojuje za resnico, trpi.

Nekaj dni potem, ko so sklenili prebivalci vasi Radehova trdno, da pripomorejo k stavbi kapelice, je prišla ponoči sem od Pohorja strašna nevihta s silno ploho. Lilo je celo noč in celi dan, da ste Velka in Bobovnica zapustili svojo strugo in se razlili po polju ter poplavalili vse; bilo je sicer nekaj škode, a glej čudo, tudi belih miši ni bilo več, vse je vzela voda, le na malem hribčku, kjer je imel stari Rotman svoje njive, so še ostale. In prišli so možje iz Radehove, a še bolj njih radovedne ženske. Vsi so gledali in sklepalii roke, češ, Bog je napravil čudež, Koloman Šef ima prav, Rotman je že kaznovan na tem svetu, ker se je spakoval in norčeval.

To je bilo za Kolomana Šef kakor voda na mlin.

»Vidite, dragi vaščani,« je pravil Šef ves navdušen, »Bog je storil čudež, sedaj pa takoj na delo, da pokažemo voljo, obljubo tudi spolniti.«

Konserviranje sadja

ni umetnost, če znaš! Zato si kupi to knjigo v Cirilovi tiskarni v Mariboru. Knjiga stane Din 15.-

npe in navdalo ljudi z bridkimi skrbmi za bodočnost. Da nam je odkrivalo strehe, polomilo in zdrobilo okna, je pri takem strašnem neurju tako naravno!

Pevski zbori! Ali že imate Pevčevo pesmarico? V Tiskarni sv. Cirila v Mariboru, Koroška in Aleksandrova cesta, jih dobite. Vsak snopič po Din 10.—

Klemenčič:

Narodne šege in prazniki v Prlekiji.

Držimo se najprej koledarja.

Novo leto, Tri kralje in Svečnico oznanjajo koledniki.

Sv. Pavel, dne 25. januarja: Otroci zgodaj vstanejo, tresejo sadno dreve, da bolje rodi, kričajo ter se prekopicavajo. Iz gozda prinesejo več brinjevih grmov, katere na domu smodijo in razširjajo tako prijeten vonj.

Na Blažovo, dne 3. februarja, se ljudje čučkajo, ovijajo s pleteno blagoslovljeno svečo, ki na koncu gori, da jih kača ne piči.

Pust se slavi, kakor po drugih krajih, s pustnimi orači. Štiri enako oblečeni dečki z dolgimi belimi srjaci, mi vrh topleje obleke, vlečejo plug, eden pluži, eden goni in poka z bičem. Kurent ali fašenk ima obrnjen kožuh, na glavi volovske rogove, na obrazu krinko, na zadnjici pa kravji zvonec. Nosač nosi v košu nabrana darila. — Pripeti se tudi, da orače tu in tam napodijo. Najtežje uideta seveda nosač s kiobasami in jajci v košu in kurent s svojim zvoncec, ker se ga tudi v gozdu sliši kod beži, a zvonca si ne more hitro sneti. — Tudi zbijanje svinjskega piskra na kolu z zavezanimi očmi je v navadi na pust. — Odrastli fantje in dekleta plešejo popoldan in v noč do polnoči za debelo repo. — Gospodinje dajo jesti kuram v obroč.

Cvetna nedelja: Veliki presmeci

pomenijo pogum. Radi tega odrastli fantje ne vidijo radi pri mlajših velikih presmecov. Kaj radi jim prerazavajo presmece, da razpadejo v šibe. — Šibe blagoslovljenih presmecev se porazdele po stanovanjskih prostorih in po hlevih. Po ena šiba se vtakne za tram, vrže na streho, vtakne pri svinjaku, kravjem, konjskem hlevu. Popoldne se celo zanesejo šibe k že izvršenim setvam. K še neizvršenim setvam po Cvetni nedelji vzame gospodinja po eno šibo, ko gre sejat, ter jo vtakne v zemljo na ogon.

Na veliko soboto zvečer in nedeljo zjutraj kurijo vuzemice. Dekleta nesejo k maši v žepu fajgljevo seme. Lase si močno skuštrajo in jih spuštijo daleč spod rute na čelo, da so fajglčki dvojni, košati. — Po maši posejejo seme na že prej v to svrhu pripravljene grede. Od blagoslova se da vsem domačim živalim, še čebelam pokusiti, le mački ne, ker blagoslov otepa. Kostri se shranijo na podstrešje ter se kuri z njimi ob nevihti, jajčne lupine se potrosijo okrog hiše v odvrčanje kač.

Jurjevo praznujejo edino le še pastirji. Pastirice spletejo na paši vence ter jih ovijejo kravam okrog rogov. Pastirji pokajo z biči ter odganjajo čarovnice.

Na Florijanovo morajo moški zakuriti, da pri hiši ne zgori. — Običajna jed na ta dan je cvrtje. Ponoči na Florijanovo gredo tudi fantje kuriti od hiše do hiše. Kmetice jim dajo jajca, katera si prihodnjo nedeljo sprazijo.

Pankracij, Servacij, Bonifacij, dne 12., 13. in 14. maja, slovijo kot ledeni možje.

Na binško nedeljo ženejo zgođaj na pašo. — Kdor dolgo spi, je »finkošna luknja«.

Medard, Primož in Felicijan, dne 8. in 9. junija, so vremenski preroki.

Vidovega dne 28. junija mora biti vsakdo črešenj sit.

Sv. Terezija dne 15. oktobra vabi v argatev.

Na god vseh svetnikov, dne 1. novembra, dobijo otroci štručke. Na večer se pusti na pogrneni mlzi nekaj vina, katerega pridejo ponoči pit verne duše.

Sv. Martin dne 11. novembra krsti mož v vino. V potoke naj bi se šlo z rešiti mošta lovit.

Sv. Barbara dne 4. decembra je otroški praznik. Otroci gredo od sosedo do sosedo. Prišedši v hišo, pozdravijo: »Bog vam daj dobro jutro in sv. Barbara!« Nato gredo v gosjem redu okrog mize in govorijo: »Bog vam daj dosta picik, dosta recik, dosta gosk, dosta puranov, dosta svinj, dosta krav, dosta konj, dosta kruha, malo dece!« — Hudomušni otroci pa žele malo kruha, dosta dece, vrhtega plantavo kobilo in daleč k mlini. — Med ceremonijo se vržejo otroci pod klop okrog peči. Kmetice jih navadno obdarijo s svežim kakor tudi suhim sadjem in orehi.

Sv. Miklavž dne 6. decembra se slavi kakor drugod po Sloveniji.

Sv. Lucija dne 13. decembra je tudi otroški praznik. Preoblečeni odrastli jih strašijo z na krožniki izkopanimi očmi, katere so dobili pri mesarju, ali jih imajo od zaklane domače perutnine. Otroci morajo moliti in obljubiti, da bodo pridni. Nato se jih istotako obdaruje.

Na sveto noč je luč, dokler se ne vrnejo ljudje od polnočnic. Fantje, ki imajo opravljati konje, si nasipljejo v žep pšenice. Ko se vrnejo od polnočnic, dajo jo zobati konjem.

Največji otroški praznik pa je izvestno pametiva dne 28. decembra. Otroci se oborožijo z dolgimi šibami, fantje tu in tam tudi s kordabači, ki so si jih iz vrbe sami spletli. Dečki obesijo čez rame kanjer (torbo), a deklice vzamejo cekar za darila. Prišedši k hiši pozdravijo: »Dober dan vam Bog daj in sv. pametiva!« Nato se prične znana ceremonija. Domači jih obdarijo. Otroci se pa zahvalijo: »Bog vam daj tako repo, kot je moja glava in tak lan, kot je moja šiba.«

»In začela se je stavba kapelice. Eden je dal nekaj dreves, drugi so tesali, tretji so vozili stavbeni les na lice mesta in sicer na mali hribček tik pred trgov Sv. Lenarta, kjer je stal, kakor so pravili ljudje, nekdanji grad. Hitro so napravili luknje za sohe, krepko so prijeli vsi, kmalu so bili postavljeni stebri, v naglici so bile obite stene z deskami. Napravili so tudi streho, katero so pokrili z listjem in mahom, češ, drugo leto se napravi že lepša streha.

V kratkem je stala na griču mala kapelica. Njena notranjost je bila še priprosta. Stene so bile gole, le nasproti vhodu je bil pribit velik križ, na katerem je visel kip Križanega. Ob vsaki strani sta stali dve sveči, kakor tudi spodaj pri nogah.

A Koloman Šef ni miroval, šlo mu je za to, da dobi čimprej sredstva za pozidanje večje cerkve, ki bi bila veličastno svetišče za božji grob, ki bi naj našel tukaj svoje mesto. Obhodil je še enkrat vse kraje ter prosil za darove. Obrnil se je tudi do oskrbnika v Hrastovcu Mihaela Trenak.

Šefu je bilo znano, da je bil Trenak oskrbnik že pri očetu sedanjega graščaka, ki je bil naklonjen protestantizmu in imel celo nekaj časa

predikanta v hrastovškem gradu, ki pa je moral zapustiti ta kraj, ker tega ni trpela graščakinja Margareta.

Oskrbnik Trenak, ki se je napram graščakinja delal vnetega katoličana, je v svojem srcu bil naklonjen krivi veri. Slišal je tudi o skakačih in njih stremljenju in bil vsled tega radoveden, zvedeti kaj natančnejšega o cilju, ki ga zasleduje ta družba.

Zato se je prav razveselil, ko je prišel neki večer k njemu Koloman Šef.

Poznal ga je kot svojega podložnika, ko je prišel v grad na delo; ugajala sta mu njegova resnost in nastop, bilo je videti, da je nekaj posebnega in ima na sebi neko privlačno moč.

»Kaj pa je Koloman,« nagovori ga Trenak nenavadno prijazno, »kaj te privede še v pozni uri sem, ali je kaj tako nujnega?«

»Spoštovani gospod oskrbnik,« pravi Šef ponižno in se globoko prikloni, »vzeli ste mi besedo iz ust, kako ste mi olajšali pot, ko ste tako milostni.«

»Kaj pa takega, Šef,« praša Trenak, kateremu so te besede očividno ugajale, ter mu celo veli, da sede na klop pri dverih.

Dalje bo sledilo.

Plakate

za veselite in prireditve naročite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

upe in navdalo ljudi z bridkimi skrbmi za bodočnost. Da nam je odkrivalo strehe, polomilo in zdrobilo okna, je pri takem strašnem neurju tako naravno!

Pevski zbori! Ali že imate Pevčevo pesmarico? V Tiskarni sv. Cirila v Mariboru, Koroška in Aleksandrova cesta, jih dobite. Vsak snopič po Din 10.—

Klemenčič:

Narodne šege in prazniki v Prlekiji.

Držimo se najprej koledarja.

Novo leto, Tri kralje in Svečnico oznanjajo koledniki.

Sv. Pavel, dne 25. januarja: Otroci zgodaj vstanejo, tresejo sadno drevo, da bolje rodi, krikajo ter se prekopicavajo. Iz gozda prinesejo več brinjevih grmov, katere na domu smodijo in razširjajo tako prijeten vonj.

Na Blažovo, dne 3. februarja, se ljudje čučkajo, ovijajo s pleteno blagoslovljeno svečo, ki na koncu gori, da jih kača ne piči.

Pust se slavi, kakor po drugih krajih, s pustnimi orači. Štiri enako oblečeni dečki z dolgimi belimi srjaci, mi vrh topleje obleke, vlečejo plug, eden pluži, eden goni in poka z bičem. Kurent ali fašenk ima obrnjen kožuh, na glavi volovske rogove, na obrazu krinko, na zadnjici pa kravji zvonec. Nosač nosi v košu nabrana darila. — Pripeti se tudi, da orače tu in tam napodijo. Najtežje uideta seveda nosač s kiobasami in jajci v košu in kurent s svojim zvoncec, ker se ga tudi v gozdu sliši kod beži, a zvonca si ne more hitro sneti. — Tudi zbijanje svinjskega piskra na kolu z zavezanimi očmi je v navadi na pust. — Odrastli fantje in dekleta plešejo popoldan in v noč do polnoči za debelo repo. — Gospodinje dajo jesti kuram v obroč.

Cvetna nedelja: Veliki presmeci

pomenijo pogum. Radi tega odrastli fantje ne vidijo radi pri mlajših velikih presmecov. Kaj radi jim prerazavajo presmece, da razpadejo v šibe. — Šibe blagoslovljenih presmecev se porazdele po stanovanjskih prostorih in po hlevih. Po ena šiba se vtakne za tram, vrže na streho, vtakne pri svinjaku, kravjem, konjskem hlevu. Popoldne se celo zanesejo šibe k že izvršenim setvam. K še neizvršenim setvam po Cvetni nedelji vzame gospodinja po eno šibo, ko gre sejat, ter jo vtakne v zemljo na ogon.

Na veliko soboto zvečer in nedeljo zjutraj kurijo vuzemice. Dekleta nesejo k maši v žepu fajgljevo seme. Lase si močno skuštrajo in jih spuštijo daleč spod rute na čelo, da so fajglčki dvojni, košati. — Po maši posejejo seme na že prej v to svrhu pripravljene grede. Od blagoslova se da vsem domačim živalim, še čebelam pokusiti, le mački ne, ker blagoslov otepa. Kostri se shranijo na podstrešje ter se kuri z njimi ob nevihti, jajčne lupine se potrosijo okrog hiše v odvrčanje kač.

Jurjevo praznujejo edino le še pastirji. Pastirice spletejo na paši vence ter jih ovijejo kravam okrog rogov. Pastirji pokajo z biči ter odganjajo čarovnice.

Na Florijanovo morajo moški zakuriti, da pri hiši ne zgori. — Običajna jed na ta dan je cvrtje. Ponoči na Florijanovo gredo tudi fantje kuriti od hiše do hiše. Kmetice jim dajo jajca, katera si prihodnjo nedeljo sprazijo.

Pankracij, Servacij, Bonifacij, dne 12., 13. in 14. maja, slovijo kot ledeni možje.

Na binško nedeljo ženejo zgođaj na pašo. — Kdor dolgo spi, je »finkošna luknja«.

Medard, Primož in Felicijan, dne 8. in 9. junija, so vremenski preroki.

Vidovega dne 28. junija mora biti vsakdo črešenj sit.

Sv. Terezija dne 15. oktobra vabi v argatev.

Na god vseh svetnikov, dne 1. novembra, dobijo otroci štručke. Na večer se pusti na pogrneni mlzi nekaj vina, katerega pridejo ponoči pit verne duše.

Sv. Martin dne 11. novembra krsti mož v vino. V potoke naj bi se šlo z rešiti mošta lovit.

Sv. Barbara dne 4. decembra je otroški praznik. Otroci gredo od sosedo do sosedo. Prišedši v hišo, pozdravijo: »Bog vam daj dobro jutro in sv. Barbara!« Nato gredo v gosjem redu okrog mize in govorijo: »Bog vam daj dosta picik, dosta recik, dosta gosk, dosta puranov, dosta svinj, dosta krav, dosta konj, dosta kruha, malo dece!« — Hudomušni otroci pa žele malo kruha, dosta dece, vrhtega plantavo kobilo in daleč k mlini. — Med ceremonijo se vržejo otroci pod klop okrog peči. Kmetice jih navadno obdarijo s svežim kakor tudi suhim sadjem in orehi.

Sv. Miklavž dne 6. decembra se slavi kakor drugod po Sloveniji.

Sv. Lucija dne 13. decembra je tudi otroški praznik. Preoblečeni odrastli jih strašijo z na krožniki izkopanimi očmi, katere so dobili pri mesarju, ali jih imajo od zaklane domače perutnine. Otroci morajo moliti in obljubiti, da bodo pridni. Nato se jih istotako obdaruje.

Na sveto noč je luč, dokler se ne vrnejo ljudje od polnočnic. Fantje, ki imajo opravljati konje, si nasipljejo v žep pšenice. Ko se vrnejo od polnočnic, dajo jo zobati konjem.

Največji otroški praznik pa je izvestno pametiva dne 28. decembra. Otroci se oborožijo z dolgimi šibami, fantje tu in tam tudi s kordabači, ki so si jih iz vrbe sami spletli. Dečki obesijo čez rame kanjer (torbo), a deklice vzamejo cekar za darila. Prišedši k hiši pozdravijo: »Dober dan vam Bog daj in sv. pametiva!« Nato se prične znana ceremonija. Domači jih obdarijo. Otroci se pa zahvalijo: »Bog vam daj tako repo, kot je moja glava in tak lan, kot je moja šiba.«

»In začela se je stavba kapelice. Eden je dal nekaj dreves, drugi so tesali, tretji so vozili stavbeni les na lice mesta in sicer na mali hribček tik pred trgov Sv. Lenarta, kjer je stal, kakor so pravili ljudje, nekdanji grad. Hitro so napravili luknje za sohe, krepko so prijeli vsi, kmalu so bili postavljeni stebri, v naglici so bile obite stene z deskami. Napravili so tudi streho, katero so pokrili z listjem in mahom, češ, drugo leto se napravi že lepša streha.

V kratkem je stala na griču mala kapelica. Njena notranjost je bila še priprosta. Stene so bile gole, le nasproti vhodu je bil pribit velik križ, na katerem je visel kip Križanega. Ob vsaki strani sta stali dve sveči, kakor tudi spodaj pri nogah.

A Koloman Šef ni miroval, šlo mu je za to, da dobi čimprej sredstva za pozidanje večje cerkve, ki bi bila veličastno svetišče za božji grob, ki bi naj našel tukaj svoje mesto. Obhodil je še enkrat vse kraje ter prosil za darove. Obrnil se je tudi do oskrbnika v Hrastovcu Mihaela Trenak.

Šefu je bilo znano, da je bil Trenak oskrbnik že pri očetu sedanjega graščaka, ki je bil naklonjen protestantizmu in imel celo nekaj časa

predikanta v hrastovškem gradu, ki pa je moral zapustiti ta kraj, ker tega ni trpela graščakinja Margareta.

Oskrbnik Trenak, ki se je napram graščakinja delal vnetega katoličana, je v svojem srcu bil naklonjen krivi veri. Slišal je tudi o skakačih in njih stremljenju in bil vsled tega radoveden, zvedeti kaj natančnejšega o cilju, ki ga zasleduje ta družba.

Zato se je prav razveselil, ko je prišel neki večer k njemu Koloman Šef.

Poznal ga je kot svojega podložnika, ko je prišel v grad na delo; ugajala sta mu njegova resnost in nastop, bilo je videti, da je nekaj posebnega in ima na sebi neko privlačno moč.

»Kaj pa je Koloman,« nagovori ga Trenak nenavadno prijazno, »kaj te privede še v pozni uri sem, ali je kaj tako nujnega?«

»Spoštovani gospod oskrbnik,« pravi Šef ponižno in se globoko prikloni, »vzeli ste mi besedo iz ust, kako ste mi olajšali pot, ko ste tako milostni.«

»Kaj pa takega, Šef,« praša Trenak, kateremu so te besede očividno ugajale, ter mu celo veli, da sede na klop pri dverih.

Dalje bo sledilo.

Plakate

za veselje in prireditve naročite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.